

II. évfolyam, 9. szám. Megjelenik havonta egyszer. Budapest, 1911. szeptember.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

A gyermekek neveléséről.

Aki szereti gyermekét, az meg is fenyíti. Mikor egy gyilkos a bitófa felé ment, így szólt: „Ezt a bitófát az apám állította fel!” De az ütleget ne legyen sohasem a düh vagy bosszúság kifejezője; csakis súlyos, kivételes esetekben legyen alkalmazható, konok engedtlenségénél, hazugságnál, állatkínzásnál. Mert különben több ördögöt vernek bele a gyerekekbe, mint ahányat kivernek belőle. A gyermek hadd érezze, hogy a verés, amit az apa osztogat, neki is éppen úgy fáj, mint gyermekének; és ha már lecsapott az istennyila, a menydörgés ne görgedezzen túlsoká mögötte; utána a napsütésnek és derűtlenségnek is kell következnie. Azért mondja egyike a legnagyobb nevelőmestereknek: úgy kell büntetni, hogy az alma is ott legyen a virgácsnál; vagy pedig a virgácsot a miatyánkkal együvé kell kötni. A gyermekek nevelése térdmunka; aki nem imádkozik a gyermekért, bizony a pálcával nem fog jól belevérni.

Van sok gyermek, akinél, amint mondják, a szülők megtették mindent, intés, oktatás, példaadás és a világtól megóvás által és a gyermek mégis kirúg a hámból. Néha meg éppen az egészen elhagyott gyermek, akivel senki sem törődik, hasznos emberré és igaz keresztyénné fejlődik. Az örvendetes jó eseteket inkább meg tudjuk magyarázni, mert ki nem látná meg bennük az isteni gondviselés ékes példáit, ama igék beteljedését, hogy Isten az árvák atyja és hogy csakis azok igazán boldogtalan árvák, kik a szülőkben nem láthatják meg a jó példa kitünő képét. Igazi talány az esetek másik szomorú része,

mely megtalálható a Szentírásban is. — Hiába vélekednek úgy, hogy az embernél minden a neveléstől függ, tény, hogy kiki saját erkölcsi vagy erkölcstelen tartalmáért önmaga felelős.

Hiszen nincsen kizárva, hogy valaki szüleinek vagy nevelőinek hibája nélkül a gonosz útra tér, de sohasem mondhatjuk kétség nélkül, hogy bizonyos esetben is úgy történt. A szülők iránti részvét könnyen ama feltevést érleli meg bennünk, hogy a gyermek rosszasa ennek saját vétke, viszont a gyermek iránti szánakozás arra indít, hogy a vétkek egy részét a nevelőkben keressük.

Balgaságok, melyekre mi ügyet sem vetünk, gyakran mély benyomással vannak a gyermekekre és ez később nagy bajt okozhat. A Szentírás arra tanít, hogy összefüggés van a szülők titkos cselekedetei és a gyermekek későbbi sorsa között. Igen élénk vonásokkal van ez megírva Dávid történetében. Feldúlta Uriás családi fészket és ezért saját, addig áldásos családjában visszavonások támadnak. Kettős bűnével becsületet és életet döntött romba. Most aztán hasonló büntényeket követek el saját fiaik is egymás és ő ellene. Ő maga titkon cselekedte, a bűnhődés nyilvánosan történt, az egész világ szemeláttára.

Oh, ti szülők, ügyeljete kötelességekre gyermekeitekkel szemben! Amit elmulasztottunk, azt nehezen pótolhatjuk. De arra is vigyázatok, előbb kell, hogy ti is a Jézus tartásotok magatok elé mint követendő példaképet és csak azután adhattok gyermekeiteknek utánzandó példát egy istenfélő élet szépségeiről.

T. N.

Vigyázz önmagadra.

Gyermeknevelés
 „Tiszeld atyádat és anyádat!” Ez Isten parancsa és a szülők szeretik is alkalmaztatni. De vajjon gondolnak-e arra, hogyha gyermekeiktől tiszteletet kívánnak, maguknak is tiszteletreméltóknak kell lenniök? Sokan mások, idegenek előtt nagy becsülésre méltónak látszanak, saját gyermekeik előtt azonban nem. Igen találóan jellemzi azilyent a következő eset:

Egy úri hölgy egyetlen fiáról elmondta, hogy mikor ez még alig négy éves volt, egy hazugságért meg kellett korholnia. Karomra vettem és gyengéd szeretettel megmondtam neki, hogy az ilyesmi bűn és szégyen. Jószágom által biztatva, legnagyobb álmétködásomra így szólt a fiú: „Anyám, te bántsz, mert hazudtam és magad is megteszed!” — „Hát mikor mondtam én hazugságot?” — „Tegnap, anyám, azt mondtad, hogy megversz engem, ha fel nem hagyok veled, a széket a szobában ide-oda csúsztatni. Én csak folytattam és mégsem vertél meg.” Ebből megtanultam, hogy gyermekek előbb veszik észre következtelenségünket, mint önmagunk. Attól a naptól kezdve óvatosabb lettem. *Fgl.*

Komoly kérdés.

Gyermeknevelés
 A híres neves Flattich lelkészhez eljött egyszer fiával a főbíró és megkérte, vegye a fiút oktatásba és nevelésbe. Midőn Flattich egyedül maradt a főbíróval, ez panaszra fakadt: „Kedves jó lelkész úr, fiamnál minden elveszett; még csak az a reményem, hogy Ön farag belőle valamit. A gyerek egészen elvadult. Minden jó szó, feddés, büntetés hasztalannak bizonyult. Intettem, megfedtem, keményen megvertem, éheztettem, mások előtt megszegényítettem, nem használt semmit.” — „Hát mást nem próbált meg kedved?” kérdi az ősz lekipásztor. — „Dehogyan nem, lelkész úr. A fiút becsuktam egy kamrába, ott hagytam kenyéren és vízen három napig. Egyszer téli időben a házból is kicsuktam.” — „Hát egyebet nem próbált meg?” kérdi a lelkész. — „Hogyne”, felelt a főbíró és felsorolta a hasonló eszközöknek, mint amilyeneket már említett, egész sorát. — „Vajjon?” kérdezte Flattich mélységes komolysággal „imádkozott-e már fiáért és fiával?”

A főbíró előbb hallgatott, akkor bevalotta: „Ezt bizony még nem tettem meg, lelkész úr.” — „Nos, ha még ezt a gyógymódot nem alkalmazták, akkor ne csodálkozzék rajta, ha a fiú bőrén alkalmazott minden fáradtság kárbavesztett.”

Az öreg lelkész a fiút magához vette, megkezdte gyógymódját és az pompásan bevált; a garázda fiúból derék férfiú lett.

Ha azonban az öreg Flattich újból megjelenék és eljárna házról-házra, ajtótól-ajtóhoz, ahol csak szülők sóhajtoznak gyermekeik miatt és ha ezektől megkérdeznék: vajjon imádkoztatok-e már fiatokért és fiatokkal, akkor manapság is a legtöbb helyről ismét csak a főbíró választát kapná meg: „Ezt bizony nem tettem meg!”

Ahol szülő és gyermek egymásért és egymással nem kulcsolja össze kezeit, ott a béke és nyugalom elhagyja a ház küszöbét. *Fgl.*

A jó tanu. *Mt 5, 16.*

Egy kínai misszionárius házába előkelő ember lépett be és hosszú beszédbe bocsátkozott vele. Többek között a következőleg nyilatkozott: „Még sohasem hallottam az evangéliumot, melyet ti predikáltok, de már láttam azt. Ismerek ugyanis egy embert, aki minden szomszédjának réme volt. Ha kemény szót kapott valakitől, akkor egészen neki vadult, dühében felordított és egész nap tombolt. Olyan veszedelmes volt, mint egy fenevad; sőt konok opiumszívó is. (Tudniillik az opium, melyet a mák magvából készítenek, a kinaiknak pipázásra szolgál és hatása rombolóbb, mint a pálinka). De midőn ez az ember felvette a Jézus vallását és keresztyénné lett, teljesen megváltozott. Most szelid, csendes ember és tökéletesen felhagyott az opiumszívással is. „Igen”, fejezte be a pogány előkelőség, „a Jézusról szóló tan igen jó.” *J. H.*

1. Pet 1, 2.

A kis leány, mikor tüzet kiáltanak.

New-York egyik népiskolájában hirtelen tűzriadalom támadt. Az egész házat hatalmas rémület fogta el, sok tanuló az ajtóhoz való tolongásban megsérült; az egyik tanítónő kiugrott az ablakon. Csak egy kis lány maradt csendesen vesztve a padban. Persze ő is belesápadt, ajkai megremegtek, könnyek gyűltek szemeibe, de nem mozdult meg helyéről. Midőn a nyugalom helyreállt és kiki visszaült helyére, megkérdezték tőle, hogy maradhatott csak nyugton az általános zűrzavarban?

„Az apám”, válaszolt, „csömester a tűzoltóknál és azt mondta nekem, hogy ha egyszer tűzriadalom támad az iskolában, legjobb ha nyugodtan a helyemen maradok.”

A kis lány hitt apjának és szavainak. Vajjon mi is hisszünk mennyei Atyánknak? Megfogadjuk-e szavait? Reábizzuk-e magunkat a kísértés és szükség idejében? Ha még nem teszed, nyájas olvasó, úgy kérj Istentől *erre* erőt. Boldog ember, ki az Úrban bíz!

Terjeszszük lapunkat!

Sankey és Gypsy Smith.

Mr. Sankey Ira D., a híres evangéliumi énekes és a nagy Moody segéde, évekkézel előtt Angliában utazgatott és vallásos gyűléseket tartott. Londonból Moody és Sankey a környékre kirándultak, hogy felkeressenek egy cigánytábort; a kocsin állva Sankey énekelt. Egy kis cigánytábor felkapaszkodott a kocsikerekeire és megkérte, énekeljen még egyszer. Sankey kezét reátette a gyerek fürtjeire: „Oh Uram, cselekedd meg, hogy ezen gyermekből predikátor váljék.“ Ez a fiú később megtért, Booth W. híres evangélistával kezdett munkálkodni és ma Gypsy Smith néven világhírű predikátor.

Gypsy Smith jelenleg az Egyesült-Államokban utazik. Nemrég meglátogatta Sankeyt, aki megvakult, szülőföldjén Brooklynban és bemutatkozott neki mint az a fiú, akinek fejére 25 évvel ezelőtt áldólag reátette kezét. Felesleges megmondani, hogy ez a találkozás meghatározó volt. Sankey igen jól emlékezett a táborra, de nem tudta, hogy mi lett a fiúból, akit megáldott. Sajnos, szemeivel már nem láthatta, de még egyszer Gypsy Smith fejére tette kezét és az Úr áldását kérte rá és munkájára.

Mit tehet egy beteg fiú?

Moody elmondta, egy beteg, istenfélő fiú történetét, aki panaszkodott az őt látogató predikátornak, hogy nem tehet semmit az Úr Jézusért. A predikátor arra utalt, hogy imádkozhatik embertársaiért. Mikor a következő vasárnapon apja a templomból érkezett, fia megkérdezte tőle: „Apám, történt valami a templomban?“ — „Ugyan mi történt volna, fiam? Nem tudok semmiről“ volt a válasz. Következő vasárnapon a fiú megismétli kérdését anélkül, hogy más feleletet kapna, mint újból ezt: nem! De midőn harmadik vasárnapon az apához kérdését intézi, ez azt mondja: „Nem tudok semmiről. De megállj csak, igaz, két ifjú a predikátor által hálát adatott Istennek, hogy elhagyhatták bűnös utáikat és az Úr Jézusban hinni megtanultak.“ A beteg fiú arcán felragyogott az örömmel sugara, de még nem szólt semmit. Nehány hó múlva a fiú meghalt. Vánkosa alatt egy kis papírlapot találtak, rajta egy sereg név. Azon ifjú emberek nevei, akiknek megtéréseért a beteg fiú imádkozott.

Vajjon neked is annyira sziveden fekszenek a tévelygők, mint ama fiúnak? C. A.

Hoztál-e már csak egy új előfizetőt is a „Békeharang“-nak?

Egy hazugság következményei.

Hippel Tivadar Gottlieb, a németeknél ismert író (szül. 1741., megh. 1796.) önéletrajzában írja: Biztosan állíthatom, hogy korán ismerkedtem meg Istennel és lelkiismeretemmel. Már hat éves koromban összeköttetésbe léptem Istenemmel, bár alig tudtam róla valamit. Az imádság által benne éltem, vele jártam. Imádságom tulajdonképpen önmagamhoz való szólás volt, beszéltem lelkiismeretemmel és biztos voltam benne, ha ezzel jól állok, akkor Istennel is jó viszonyban vagyok.

Nem voltam több hat évesnél, midőn egyik vasárnap délután nénémmel családunk barátjánál látogatóban voltam, teát és süteményt kaptam, sokat csacsogtam s eközben egészen akaratom ellenére hazudtam egyet. Ez a hazugság nyomban igen fájt, de sokkal büszkébb voltam, semhogy visszaszívtam volna. Hazaérve, annyira féltem, hogy egy pillanatig sem akartam egyedül maradni és mégsem tudtam szüleimnek bevallani, hogy mi a bajom. Nem akartam enni és mert lázasnak is néztek, ágyba fektettek. „Kérj az Istentől bocsánatot“ szoltam önmagamhoz, de nem tudtam imádkozni, lelkiismeretem elé a hazugság meredt és nem akart megbocsátani, míg oda nem megyek és a hazug szót vissza nem vonom. Végül nekibátorkodtam anyámat magamhoz hívni és kezeimet tördelve kértem, engedje meg, hogy ismét elmenjek családunk barátjához. Megengedte, odamentem, visszavontam és e perctől kezdve a félelem is, a láz is elmúlt. Hamar vajaskenyeret kértem, jó étvágygyal majszoltam azt és azon fogadalommal aludtam el, hogy sohasem terhelem meg többé lelkiismeretemet hazugsággal. C. A.

A szökevény.

Egyszer egy predikátor meglátogatta gyülekezetének egyik családját. A család leánya látta őt jönni és egy mellékajton hamar kisurrant; nagyon is szerette a világot és az örökkévaló dolgokról nem kívánt hallani; nem is érezte jól magát, valahányszor családjuk jó barátjával találkozott. Miután már elment, a leány ismét bejött és megkérdezte az anyjától, hogy vajjon kérdezősködött-e utána? „Igen,“ mondta ez, „sőt hagyott is itt valamit a részedre. Itt van ni, alá van húzva a hely!“ Ezzel odaadta neki a bibliát, ahol fellapozva, a következő aláhúzott helyet mutatta meg: Péld. 28. 1.: „A hitetlen menekül, bár senki sem űzi, de az igaz bátor, mint a fiatal oroszlán.“ A leány elolvasta, de nem szólt semmit. Hanem felkereste a predi-

kátort és bevallotta neki, hogy a bibliai ige őt szíven találta. Ez pedig odavezette őt Jézushoz, akinek érette is elhullott vérében megtalálta bűneinek bocsánatát, békeséget, boldogságot. *Fgl.*

Innen-onnan.

Újvidéken a kápolna építése szépen halad előre. Midőn szerkesztőnk a negyedévi konferencia alkalmával ott időzött, az épület már tető alatt volt és már lehetett látni, hogy mi lesz belőle? Az Úr megáldotta az eddigi munkásságot és a mielőbbi szerencsés befejezést is remélhetjük. A felavatást vasárnapra, november 5-ére tervezik. *Mehner* predikátor több oldalról adományokat kapott az építkezés számára. Az első adomány a Békeharang egyik olvasójától jött, aminek módfelett örülünk. Később, ha majd a kész kápolnáról és felavatásáról írunk, nyugtatni fogjuk az összes adományokat. Az első magyar metodista kápolna feavatása valóságos történeti esemény, mely messzi hazánk határain túl érdeklődést fog kelteni. Aki még adományát be nem küldte, jó lesz, ha siet vele. Az Úr pedig áldja meg az adakozót és adományát!

Szent-Tamásban, ahol németajkú gyülekeztünknek külön terme, magyar gyülekeztünknek is külön helyisége van, úgy határozott negyedévi konferenciánk, felmondják mindkét helyiséget és központi fekvésű helyen új termet fognak bérelni, ahol úgy a magyar, mint a német istentiszteleteket meg lehet tartani. Ebben a határozatban jelentékeny haladást észlelünk. Idegenekkel szemben ilymódon is nyilvánítjuk, hogy „egyek” vagyunk. A Jézus szerelme, mely minden újjászületett ember lelkét betölti, atyafiakká teszi a különböző nyelvű embereket. Nincsen hatalom, mely a nemzetiségi ellentéteket át tudja hidalni, egyedül a szeretet. Ha nem találnak alkalmas termet, úgy a szenttamási atyafiak kénytelenek lesznek építkezésre gondolni és könnyen meglehet, hogy lapunk valamelyik közelebbi számában új kápolna építkezéséről fogunk olvasni Szent-Tamásban.

A predikátorok elköltöztek új állomáshelyeikre, hová az évi konferencia áthelyezte őket. Különböző körülmények itt-ott késleltették a hurcolkodást. Az ilyen áthelyezés sok bajjal jár, a predikátornak és gyülekezetének gyakran fájdmára van. Már számos kedves atyámfia mondotta, hogy a metodista egyház minden intézménye igen szép, csak az áthelyezgetésekkel felhagyni kellene. De e sorok írója másképp vélekedik. Egyházunk a maga példátlan fejlődését nagyrészt ezen bölcs intézménynek köszönheti, melyben az Úr különös vezetését és rendelkezését látjuk.

Az áthelyezések mindenekelőtt magának a predikátornak áldására vannak.

Az állóvíz könnyen elposhad, a folyóvíz soha. Az olyan predikátor, akinek számolnia kell vele, hogy nincsen maradandó város, hogy bármely évben kényszerülhet lakhelyét és működése terét esetleg elhagyni, szinte önmagától azon lesz, hogy rövid idejét jól kihasználja. Azáltal, hogy szétjár messze a világon, megismerkedik más gyülekezetekkel, más emberekkel, más szokásokkal s erkölcsökkel, gyakran más országokkal, mindezáltal dúsabbak lesznek

tudása kincsei a világ és az emberek ismeretében; itélete biztosabbá, tekintete élesebb, egyáltalában egész látóköre szélesebbé válik.

De a gyülekezet részére is áldások az áthelyezések. Jézus követői különböző adományokkal bírnak. A Szentlélek kinek-kinek másféle tehetséget adott, hogy megépíttessék a Krisztus teste. Az egyiknek pl. megvan a tehetsége arra, hogy megtért lelkeket előbbre vigyen, hogy ezek az Isten igéje mélységeibe behatolhassanak, kegyelemben és ismeretben növekedhessenek, de hiányzik talán a tehetségük, az evangéliumtól távol álló körök érdeklődését felkelteni s az Úrhoz hívni. Ilyenkor jó, ha egyszer eljő egy evangelista. Másik esetleg a betegek és gyengék kitűnő istápolója, de nincs benne az adomány, melylyel az ifjúságra hatni tudna. Ritkaság, hogy valaki minden adománnyal rendelkezék. Milyen jó azért, hogy a gyülekezetekben egymásután az Isten különböző szolgálóinak különböző adományai a hitek javára érvényesülhetnek. Ez kedvezmény, olyan, melyet egyetlen más egyház sem nyújthat híveinek.

És még egyet. Az áthelyezésnél, mikor elválunk a gyülekezet és predikátora csak akkor látják be, hogy mennyit köszönhetnek egymásnak és hogy mily erős a szeretetnek köteléke, mely őket egymáshoz fűzi. Így járt lapunk szerkesztője is, aki világéletében nem fogja elfelejteni az őszinte vonzalom és szeretet oly sok megnyilvánulását, mikor Budapestről távozott. Midőn érte jöttek és ő eljött a búcsúünnepre, melyről azelőtt sejtelve sem volt, mily szépen volt feldiszipve a terem, mily gazdagon terítve az asztal és mily pompásan volt a program összeállítva! Énekeket adott elő a karének, a férfikar; beszédeket mondtak a gyülekezetnek, az ifjúsági egyletnek, a női egyletnek, a vasárnapi iskolának, a kék kereszt egyletnek képviselői, emléket adtak át, köszönetet mondtak a vett áldásért és jókívánságokat a még eljövendő áldásokért. Minden hozzájárult, hogy szívünk a válasra elboruljon és mégis csak a hála érzete volt az uralkodó. Ama ünnepélyes órában megfogadtuk, hűségesebben követni az Úr Jézust és vezessen bárhova szent keze, neki akarunk szolgálni.

Terjesszük a Békeharangot!

Hadd vigye szét az igazság ígét sok ember közzé!

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. I.:
vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 óraker,
kedden este 8 óraker és
csütörtökön este 8 óraker (magyarul).
Angyalföld, VI., Petneházy-utca 25.:
vasárnap este 8 óraker,
pénteken este 8 óraker.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.